

Arrest

nr. 225 558 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.- J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 september 2017 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel geldig tot 27 september 2020. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. Verzoeker herhaalt op algemene wijze dat hij grote problemen heeft ervaren in Griekenland. Hij verwijst tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreken blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als erkend vluchteling. De Raad herinnert eraan dat de louter verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Met het louter volharden dat hij een leeftijd van 17 jaar had op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming, gaat hij volledig voorbij aan het resultaat van de leeftijdsbepaling door de Federale Overheidsdienst Justitie. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing, wat hij evenwel niet gedaan heeft. Verzoeker kan het resultaat van de medische analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij aldus niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen dat hij in erbarmelijke omstandigheden heeft geleefd in Griekenland als ongeloofwaardig beschouwt, grotendeels omdat er werd "getwijfeld" aan de leeftijd van verzoeker, gaat verzoeker volledig voorbij aan de vier pagina's lange motivering in de bestreden beslissing waarin op omstandig gemotiveerde wijze tot de vaststelling gekomen wordt dat (i) het centrum waar verzoeker verbleef tijdens de procedure wel degelijk

voorzag in basisvoorzieningen zoals voedsel, (ii) dat er wel mogelijkheden waren om een opleiding te volgen en dat verzoeker er Engelse lessen gevolgd heeft, (iii) het loutere gegeven dat er geen plek was om te sporten in de opvangfaciliteit waar hij verbleef niet gelijk te stellen is aan enige vorm van discriminatie of onmenselijke behandeling daar dit bezwaarlijk als een fundamenteel recht kan aanzien worden en uit verzoekers verklaringen bovendien blijkt dat hij zich buiten het centrum kon inschrijven in een sportclub en er kon trainen, (iv) er, los van het feit dat verzoeker zijn beweerde medische problemen niet aannemelijk maakt, in Griekenland zowel binnen als buiten het opvangcentrum medische zorgen voorhanden zijn en verzoeker niet aantoonst dat hij hiertoe geen toegang zou hebben (gehad), (v) verzoeker geen effectieve pogingen heeft ondernomen om onderdak of werk te zoeken in Griekenland, (vi) er geen geloof wordt gehecht als zou verzoeker aangevallen zijn door de politie in Griekenland en verzoeker daarenboven op geen enkele manier gezocht heeft naar enige vorm van bescherming of hulp tegen wangedrag van bepaalde politiekrachten in Griekenland, (vii) verzoeker niet aantoonst dat hij voor de door hem aangevoerde problemen met andere Afghanen geen beroep kan doen op de in Griekenland voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden daar hij op geen enkele manier geprobeerd heeft hulp te hebben gezocht, en (viii) de aangevoerde discriminatie door Griekse burgers onvoldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als vervolging of ernstige schade.

Verzoeker oppert dat hij nog de medische documenten zal overleggen ter staving van zijn gezondheidsproblemen, doch blijft hiertoe tot op heden nog steeds in gebreke.

De stelling dat verzoeker zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoonst dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kunnen maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers

levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 april 2019, voert verzoekende partij aan dat de toegekende bescherming die zij kan krijgen in Griekenland niet toereikend is. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat zij gedwongen werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekende partij benadrukt dat zij wel degelijk slachtoffer is geweest van geweld in Griekenland en dat zij ernstige medische problemen kent en nog moet behandeld worden voor problemen aan de ogen. Op de vraag of zij ook om medische verzorging heeft verzocht in Griekenland stelt verzoekende partij dat zij dat inderdaad heeft gevraagd. Op de vraag of verzoekende partij thans beroep doet op medische verzorging in België stelt verzoekende partij dat zij wacht op een behandeling voor haar ogen, maar slaagt zij er niet in duidelijk te maken wat nu eigenlijk het probleem is. Verzoekende partij krijgt tot 20 augustus de tijd om medische documenten in te dienen.

4.2. Per aanvullende nota van 19 augustus 2019 legt verzoekende partij enkele bijkomende stukken neer “*dewelke*”, zo luidt de erg beknopte uitleg in de nota, “*zijn medische problematiek en behandeling zouden duiden*”. Verder wordt aangegeven dat “*verzoeker de mening is toegedaan ernstige problemen te hebben aan het hoofd. Dat hij een behandeling nodig heeft en dat hij dergelijke behandeling en/of medische opvolging in Griekenland nooit beroep kon doen, ondanks zijn verworven beschermingsstatus*”.

De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij bijgebrachte medische stukken evenwel geenszins de door haar beweerde ernstige medische problemen kunnen aantonen, waarmee zij stelt te kampen te hebben.

Immers, verzoekende partij voegt bij voormelde aanvullende nota een standaard medisch voorschrift van een oogarts voor brillenglazen en/of toebehoren, waaruit louter blijkt dat zij een oogmeting heeft laten doen en haar zicht - min 2.225 en min 2.50 valt af te lezen - niet helemaal perfect is. De Raad ziet

niet in en verzoekende partij toont geenszins aan hoe uit dit ene attest vermag te blijken dat zij ernstige oogproblemen heeft waarvoor zij in Griekenland geen verzorging zou kunnen krijgen. Dit blijkt nergens uit en kan geenszins uit het attest van de oogarts worden afgeleid. Dat verzoekende partij, zoals ze ter zitting zeer algemeen oppert, nog behandeld moet worden voor problemen aan haar ogen, welke problematiek dat dan ook mag zijn, blijkt allerminst uit het bijgebrachte attest van de oogarts en wordt voorts niet in het minst onderbouwd. Uit dit ene attest blijkt dus immers enkel en alleen dat verzoekende partij bij een oogarts een oogmeting heeft laten doen en dat haar zicht niet helemaal perfect is, hetgeen geenszins als een ernstige oogproblematiek kan worden beschouwd en waarmee een groot deel van de (in vele gevallen brillen en/of lenzen dragende) bevolking te kampen heeft.

Daarnaast legt verzoekende partij nog een beknopt doktersattest van Fedasil d.d. 14 augustus 2019 neer, waaruit slechts blijkt dat zij er melding maakte van volgende *“Klachten: neus verstopt; dit sinds 6 jaar – hoofdpijn”* en dat haar als medicatie paracetamol en een neusspray werden voorgeschreven. Uit dit attest blijkt aldus, net als uit voormeld attest van de oogarts, geenszins en er kan niet in het minst ook maar enigszins uit worden afgeleid dat verzoekende partij met ernstige medische problemen kampt, zoals zij op algemene wijze beweert.

Verzoekende partij maakt haar beweerde ernstige medische problemen aan het hoofd en/of haar ogen, of andere medische/psychische problemen, niet *in concreto* aannemelijk.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2019, naast het vermelden van haar beweerde ernstige medische situatie die ze dus niet concreet weet aan te tonen, niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Ze gaat evenwel niet concreet in op en laat na daadwerkelijk valabele argumenten bij te brengen die hetgeen in de beschikking van 30 april 2019 werd vastgesteld in een ander daglicht vermag te plaatsen.

Zo herhaalt verzoekende partij zeer algemeen dat zij in Griekenland medische verzorging heeft gevraagd, doch ze ontkracht, noch weerlegt met deze loutere herhaling geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld en op goede grond wordt geconcludeerd dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze gespecialiseerde medische hulp nodig zou hebben (gehad) in Griekenland en dat zij er geen toegang toe zou hebben indien het (wel) nodig zou zijn:

“Daarnaast stelt u geen gespecialiseerde medische zorgen te kunnen krijgen in Griekenland. U verklaarde dat er in Griekenland geen aandacht werd geschonken aan uw medische problemen (zie boven, CGVS, p. 11-13). Nochtans zou er in het opvangcentrum wel een dokter voorhanden geweest zijn, bij wie men een afspraak kon maken (CGVS, p. 13). U zou deze dokter ook bezocht hebben voor kleinere medische problemen, maar gezien hij maar een gewone dokter was, kon hij u niet helpen met de meer specifieke medische problematieken waarmee u kampte (CGVS, p. 13). Dat er een dokter aanwezig was, wijst er ten eerste op dat, hoewel de medische zorgen volgens u niet voldoende waren, u niet de toegang geweigerd werd tot enige vorm van medische zorg. U zou in het centrum wel gevraagd hebben naar gespecialiseerde hulp maar zij zouden u daar binnen hun instanties niet de nodige capaciteiten voor gehad hebben (CGVS, p. 14). Dit wil echter niet zeggen dat u ook buiten het centrum geen toegang zou gehad hebben tot enige vorm van gespecialiseerde medische hulp. Gevraagd of u hier dan ook buiten het centrum naar gezocht hebt, stelt u aanvankelijk van niet omdat dit volgens u onmogelijk te vinden was gezien u de taal niet kent, en ook het adres niet zou kunnen vinden omdat u niet bekend bent met de regio (CGVS, p. 14). Dat u de buurt niet kende, wil echter niet zeggen dat u in de onmogelijkheid verkeerde om een dokter te bereiken in Griekenland. In dergelijke omstandigheden kan immers verwacht worden dat u al het nodige zou doen om indien nodig een dokter te vinden. Bovendien verklaarde u later zelf dat soms met vrienden naar verschillende plaatsen ging in Athene, om de buurt te leren kennen (CGVS, p. 18). Dat u de taal niet sprak, is ook geen reden om ervan uit te gaan dat u daar geen toegang had tot medische zorgen of in de onmogelijkheid verkeerde zorgen te verkrijgen in een taal die u wel zou verstaan zoals het Engels. Vervolgens verklaarde u dat u wel organisaties bezocht zou hebben die vluchtelingen hielpen om medische hulp te kunnen verkrijgen (CGVS, p. 14). Dat u eerst zegt hier op geen enkele manier naar gezocht te hebben, en zelfs ontkent dat dergelijke organisaties bestaan in Griekenland (CGVS, p. 14), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U beweert uiteindelijk zes of zeven organisaties bezocht te hebben, maar bij geen enkele van deze organisaties hulp gevonden te hebben (CGVS, p. 15). Ook dit kan moeilijk geloofwaardig geacht worden, gezien uit de informatie van het CGVS blijkt dat vluchtelingen in Griekenland recht hebben op medische behandelingen en er ook tal van non-gouvernementele organisaties actief zijn om vluchtelingen hierbij te helpen (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 2, 3, 4). Zoals hierboven aangehaald, worden de medische problemen die u beweert te

hebben bovendien niet aannemelijk geacht door het CGVS. Hierdoor kan ook het gebrek aan hulp dat u verklaarde te hebben in Griekenland, dat onlosmakelijk vasthangt met deze beweerde problemen, niet geloofwaardig geacht worden. Hierboven werd verder gemotiveerd dat het feit dat u ook sinds uw verblijf in België, waar u wel de toegang tot dergelijke hulp zou hebben, geen documenten of overtuigende verklaringen kan afleggen over doktersbezoeken en afspraken, de verklaringen over uw medische problemen verder ondermijnt. Al bij al maakt u niet aannemelijk gespecialiseerde medische hulp nodig te hebben gehad in Griekenland, en evenmin dat u daar geen toegang toe zou hebben indien u die wel nodig zou hebben.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Het louter ontkennen en tegenspreken van eerder gedane bevindingen is allerm minst van aard om en verzoekende partij laat geheel na concrete en valabele argumenten bij te brengen die de in de beschikking van 30 april 2019 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 30 april 2019 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS